

Arrest

nr. 320 184 van 17 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtun van etnische afkomst. U bent een moslim van de soenitische strekking. U verklaart twintig jaar oud te zijn. U bent geboren in het dorp Karam Khil in het district Tagab van de Afghaanse provincie Kapisa. U woonde hier tot ongeveer twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan samen met uw ouders, uw zus en uw drie broers.

Uw huis bevond zich op een plaats van waaruit de taliban regelmatig de Afghaanse autoriteiten aanvielen. In een tegenreactie zouden de voormalige Afghaanse autoriteiten vervolgens vanuit hun checkpost richting uw dorp schieten in een poging om de taliban te kunnen raken.

Uw dorpsgenoten waren de financiële verliezen die ze op deze wijze hadden geleden, omwille van de beschadigde huizen en landbouwgronden, beu. De dorpsouderen spraken de taliban dan ook meermaals aan op de ongemakken die ze op deze wijze veroorzaakten. Toen de taliban hier gaan oren naar bleek te hebben

ging de maliq (dorpsleider) met de talibancommandant M.M. spreken. Ook hij gaf geen gevolg aan deze klachten.

Toen u en uw jongere broer op een dag thuiskwamen en melding maakten van het feit dat de taliban weerom onderweg was voor een gevecht, besloot uw vader om het heft in eigen handen te nemen. Hij stapte woedend het huis uit met zijn geweer en de bijhorende magazijnen. Daaropvolgend begon er een schietpartij waarbij uw vader om het leven kwam en een lid van de taliban zwaargewond geraakte. Diezelfde avond werd uw vader nog begraven.

De volgende ochtend besloot u samen met uw gezin het dorp te verlaten. U ging uit vrees voor de represailles van de taliban bij uw maternale oom in Kabul wonen. Na één à anderhalve maand werd u gebeld door de talibancommandant M.M.. Hij wees u erop dat hij, gezien de dood van het talibanlid nu wist dat uw vader een spion voor de voormalige Afghaanse autoriteiten was. Naar aanleiding hiervan moest u uzelf overgeven. Indien u dit niet zou doen, dan zouden ze u alsnog vinden. Hierop volgend veranderde u van mobiele telefoon. Desalniettemin ontving u vijftien dagen later een dreigbrief van de taliban waarin zij u bedreigden met de dood. Naar aanleiding hiervan besloot u ongeveer twee jaar voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, en volgens de Afghaanse kalender in het jaar 1399 (2020), Afghanistan te ontvluchten.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, een aantal landen die u niet kunt benoemen, Slowakije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk, om vervolgens na elf maanden onderweg te zijn geweest op 10 mei 2021 in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Na uw vertrek uit Afghanistan, meer bepaald toen u zich in Oostenrijk bevond, geraakte uw jongere broer B. vermist. Na drie à vier dagen werd hij doodgeschoten teruggevonden. De dader is tot op de dag van vandaag nog steeds onbekend. Na de val van de voormalige Afghaanse autoriteiten bezochten de taliban tweemaal uw huis en bedreigden ze uw hele familie.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u omwille van voornoemde problemen gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van een dreigbrief van de taliban, een kopie van de taskara van uw vader en moeder, foto's van u met uw broer, een kopie van de facebookpost aangaande het terugvinden van het lichaam van uw broer B. en een foto van het lichaam van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In eerste instantie dient er op gewezen te worden dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn **volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker bijgevolg correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen verwachten in het bijzonder over zijn identiteit, herkomst en precieze vluchtmotieven. In het kader hiervan doet de informatie die u met betrekking tot uw **identiteit** deelde meer vragen rijzen dan het beantwoordde. Zo legde u geen overtuigende stukken neer, noch verklaringen af, ter staving van uw identiteit en beweemde leeftijd. U gaf immers tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. Zo verklaarde u op 3 mei 2021 dat u geboren werd op [...] januari 2004 en aldus zeventien jaar zou zijn geweest op dat moment. Echter werd vastgesteld op basis van een medisch

onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan dat u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 3 juni 2021 reeds een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Een noemenswaardig verschil. Verder meer merkt het CGVS op dat u ook ten aanzien van de Oostenrijkse en Zwitserse asielinstanties zich voordeed als minderjarige. Ten aanzien van de Roemeense asielinstanties deed u zich dan weer voor als meerderjarige (zie administratief dossier). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u spontaan toe dat u uzelf telkens als minderjarige opgaf ter voorkoming van repatriëring. Pas geconfronteerd met het feit dat u uzelf in Roemenië niet opgaf als minderjarige, verklaarde u dan weer dat de Roemeense asielinstanties aan uw gezicht konden zien dat u meerderjarig was (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 27/07/2022 p. 5). Wat er ook van zij, op basis van voornoemde vaststelling is het alleszins klaar en duidelijk dat u er niet van terugdeinst om onwaarachtige verklaringen af te leggen voor haast iedere asielinstantie die u passeerde. Het lijkt er dan ook bijzonder sterk op dat u de Belgische asielinstanties in eerste instantie trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, waardoor uw geloofwaardigheid in grote mate ondermijnd wordt.

Ter staving van uw identiteit legde u **uw taskara** voor. Op basis van uw taskara zou u achttien jaar oud zijn geweest in het jaar 1398 volgens de Afghaanse kalender (het jaar 2019 volgens de Westerse kalender). Hoewel deze leeftijd ongeveer overeenkomt met uw verklaringen bij de DVZ ('verklaring DVZ' nr. 3 en 4) en het CGVS (CGVS p. 5), die u evenwel deed na het plaatsvinden van een medisch onderzoek, moet er bovendien op gewezen worden dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'landeninformatie' document 1). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen ernstig de authenticiteit van het door u neergelegde stuk. Verder meer merkt het CGVS op dat u bij de DVZ verklaarde in het bezit te zijn geweest van een paspoort, maar dat dit identiteitsdocument werd afgenomen door de Turkse politie (Zie administratief dossier 'Verklaring DVZ – gegevens over lidstaten van de EU' nr. 28). Wanneer u echter bij uw persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u ooit in het bezit was van een paspoort, ontkende u dit, waarop u ook uw verklaringen bij de DVZ ontkende. Deze zwart op wit vastgestelde contradictie doet het CGVS vermoeden dat u het een en ander tracht te verbergen met betrekking tot uw identiteit, herkomst en eerdere plaatsen van verblijf. **Het ontbreken van een overtuigend identiteitsbewijs en consistente verhelderende verklaringen met betrekking tot uw identiteit en bijhorende documentatie, ondermijnen uw geloofwaardigheid hoe dan ook enkel verder daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.**

Ten tweede slaagde u er niet in om de redenen waarom u Afghanistan ontvluchtte aannemelijk te maken.

Zo vonden uw problemen met de taliban hun aanvang door de **veelvuldige gevechten die plaatsvonden tussen de taliban en de voormalige Afghaanse autoriteiten in uw dorp**. Echter wist u over deze gevechten geen eenduidige situatieschets te geven voor de Belgische asielinstanties. Zo verklaarde u voor de DVZ dat uw huis vlak naast het districtshuis gelegen was. Hierdoor lag uw huis in de vuurlinie van de voormalige Afghaanse autoriteiten wanneer de taliban het districtshuis trachtte aan te vallen (zie administratief dossier 'vragenlijst CGVS' nr. 5). Echter rept u geen woord over een nabijgelegen districtshuis tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Zo wijst u enkel op de hoger gelegen militaire basis en een checkpoint van de autoriteiten (CGVS p. 6-7 en 12). Eens geconfronteerd met het gebrek aan een districtshuis in zowel uw situationele schets als omgevingsomschrijving, verklaarde u dat u nooit over een districtshuis sprak, aangezien deze twintig minuten van uw huis verwijderd was en bovendien aan de andere kant van de bazaar gelegen was (CGVS p. 18). Het is dan ook uiterst merkwaardig dat u een element dat u dermate centraal plaatst in uw asielrelaas voor de DVZ plotsklaps weglaat en vervangt. Dit doet dan ook meteen de wenkbrauwen fronsen met betrekking tot de doorleefdheid en waarheidsgetrouwheid van het relaas dat u voor de Belgische asielinstanties vooropstelde.

Het feit dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud plots verwijst naar de aanwezige checkpoint van de autoriteiten en een noemenswaardige militaire basis, voegt als nieuw element bovendien alles behalve logica toe aan uw vluchtrelaas. Zo omschreef u uitgebreid dat de checkpoint van de autoriteiten slechts drie à vier minuten van uw huis vandaan is en de militaire basis slechts het dubbele hiervan. Bovendien telde de militaire basis maar liefst vierhonderd soldaten (CGVS p. 18). In het kader hiervan is het nagenoeg onwaarschijnlijk dat, zoals u wist aan te geven, in de directe omgeving van een dergelijke militaire aanwezigheid geen patrouilles plaatsvonden ter waarborging van de bescherming en verdediging van een dergelijke waardevolle uitvalsbasis van de voormalige Afghaanse autoriteiten (CGVS p. 7). Dat de taliban bijgevolg in de mogelijkheid was om op regelmatige basis zich zo dicht tot bij de autoriteiten te begeven, stelt het CGVS dan ook terdege in vraag. Het feit dat u bovendien, ondanks de regelmatige gevechten en aanwezigheid van de taliban aan uw huis, geen enkel zicht kon geven op de hoeveelheid talibanleden die aan de andere kant van de rivier gestationeerd zouden zijn ondanks het feit dat u hen wel naar eigen zeggen had zien vechten (CGVS p. 7), wijst op een gebrek aan inzicht die enkel het gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas bevestigt (CGVS p. 18). Hierop volgend draait u echter plots uw kar door te stellen dat de

autoriteiten enkel de intentie hadden om de hoofdroute te behouden en ze beneden in uw dorp toch niets konden doen (CGVS p. 16), wat gezien het aantal aanwezige soldaten weinig waarschijnlijk is.

Ook voor wat betreft **(de omstandigheden van) het overlijden van uw vader**, waren uw verklaringen onaannemelijk. Zo gaf u aan dat uw vader besloot om het heft in eigen handen te nemen en in het kader hiervan helemaal alleen met een geweer in de hand in confrontatie te gaan met de talibanleden die uw dorp benaderde. Als een van de dorpsouderen en als gezinshoofd, is een dergelijke handeling niet alleen onbezonnen, maar ook simpelweg niet realistisch, temeer gezien de honderden aanwezige soldaten in de buurt er van uit gegaan kan worden dat de talibanstrijdmacht ook aanzienlijk groot was. U verklaart dit zeer weinigzeggend door aan te geven dat uw vader ten einde raad was. Doch acht het CGVS het uiterst merkwaardig dat een overheidsgezind persoon met een dergelijke positie binnen zijn gezin en dorp een dergelijke handeling als laatste redmiddel ziet, daar er desalniettemin op geen enkel moment het initiatief werd genomen om de voormalige autoriteiten te benaderen, die zich op slechts enkele minuten gaans bevonden (zie supra), noch klaarblijkelijk de optie om te verhuizen in overweging werd genomen (CGVS p. 17). Verder meer kan het overlijden van uw vader slechts gestoeld worden op blote beweringen. Zo legde u geen enkel document voor waarmee u het overlijden van uw vader kunt staven. Het feit dat u wel een dreigbrief wist voor te leggen waarin u wordt aangesproken en bedreigd door de taliban naar aanleiding van de voornoemde handeling die uw vader ondernam, draagt hier geenszins aan bij. In het kader hiervan dient er überhaupt op gewezen te worden dat de voornoemde dreigbrief slechts een kopie uitmaakt. Aan dergelijke stuk kan bijgevolg geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze altijd onderhevig kunnen zijn geweest aan mogelijk knip-en-plakwerk. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen aldus ernstig de authenticiteit van het door u neergelegde stuk (zie map 'landeninformatie' document 1). Op basis van voornoemde vaststellingen ondergroef u eigenhandig de directe aanleiding van de dreigementen die u zelf ontving van de taliban, waardoor de geloofwaardigheid van uw algehele vluchtrelaas als volledig achterhaald moet worden beschouwd.

De verklaringen die u voortbouwt op de hierboven reeds ongeloofwaardig bevonden elementen, houden omwille van de talloze tegenstrijdigheden die het CGVS kon vaststellen, allermint stand, en wel hierom. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u de dag na het overlijden van uw vader samen met uw gezin verhuisde naar **Kabul**, waar u vervolgens twee à tweeëneenhalve maand verbleef. Zowel uw verklaringen betreffende het tijdstip dat u ogenschijnlijk naar Kabul vertrok als de duur dat u effectief in Kabul verbleef, die u aflegde bij de DVZ en het CGVS komen allermint overeen. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u elf maanden voor aankomst in België Afghanistan verliet en dat u vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan in Kabul woonde. Op datzelfde moment verklaarde u dat uw vader twee jaar geleden overleed ('verklaring DVZ' nr. 10, 13 en 37). Op basis van een simpele rekensom betekent dit dat u in tegenstelling tot wat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde, niet de dag na het overlijden van uw vader meteen uw dorp verliet (CGVS p. 9). Bovendien verklaarde u bij het CGVS niet vier maanden, maar twee à tweeëneenhalve maanden voor uw vertrek in Kabul te hebben verbleven. Eens geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, wist u hier geen verklaring voor te geven en wees u erop dat u op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wel de waarheid sprak (CGVS p. 18 en 20). Aan het einde van uw persoonlijk onderhoud kwam u hier nogmaals spontaan op terug en wees u er plots op dat u niet in de mogelijkheid was om de verklaringen die u deed bij de DVZ te verifiëren, aangezien u niet tijdig iemand vond om deze te verifiëren (CGVS p. 24).

Desalniettemin kan de voornoemde opeenstapeling van tegenstrijdigheden allermint verschoond worden op basis van een dergelijke verklaring. Het feit dat u omtrent uw eigen verblijf en moment van vlucht uit uw geboortedorp geen eensluitende informatie kon geven, bevestigt weerom dat u het CGVS geen duidelijk zicht wenst te geven op uw eerdere plaatsen van verblijf (zie supra), alsook op de werkelijke toedracht van uw vlucht uit Afghanistan.

Uw verklaringen met betrekking tot de **dreigementen van de taliban** die u naar eigen zeggen na uw vertrek uit uw geboortedorp kreeg, hangen eveneens met haken en ogen aan elkaar. Zowel wat betreft de vorm als de frequentie liet u na om hieromtrent consistente informatie te delen. U verklaarde na een verblijf van één à anderhalve maand in Kabul, gebeld te zijn geweest door een onbekend nummer. Ondanks het feit dat u nooit in persoon contact had met een lid van de taliban, wist u vreemd genoeg wel te verklaren dat u aan de hand van de stem van de beller meteen wist dat het talibancommandant M.M. was (CGVS p. 7 en 19). Hoe deze commandant aan uw telefoonnummer kwam, blijft nota bene een raadsel (CGVS p. 19). Nadat u hierna van mobiele telefoon veranderde, kreeg u vijftien dagen nadat u gebeld werd een dreigbrief van M.M. waarin werd gesteld dat u zichzelf als zoon van een spion voor de voormalige Afghaanse autoriteiten moesten overgeven aan de taliban. Weerom bleef het raden naar de wijze waarop de taliban u konden traceren in Kabul (CGVS p. 19-20). Na deze dreigbrief besloot u meteen Afghanistan te verlaten. Het CGVS merkt in het kader hiervan op dat het achterlaten van uw gezin, alsook uw hele hebben en houden, een enorm disproportionele handeling betreft. In het licht hiervan dient er meer bepaald op gewezen te worden dat u zelf

verklaarde dat de taliban pas na de val van de voormalige Afghaanse autoriteiten zich in Kabul konden begeven (CGVS p. 21). Naast voornoemde vaststellingen is het overigens enorm opvallend dat u bij de DVZ sprak van meerdere telefoontjes en dreigbrieven. Ook hier wist u tijdens uw persoonlijk onderhoud, waar u over één telefoontje en één dreigbrief sprak, géén bevredigende verklaring voor te geven. Zo verklaarde u na confrontatie dat het één dreigbrief betrof en dat u meerdere keren gebeld werd, maar slechts éénmaal de telefoon opnam (CGVS p. 20). Voornoemde gebrekkige verklaringen over de dreigementen die u deden vrezen voor uw leven en Afghanistan hebben doen ontvluchten, kunnen allerminst serieus genomen worden.

In het kader van uw vrees om bij terugkeer gedood te worden door de taliban, haalde u verder meer de **dood van uw jongere broer B.** aan. Ook met uw verklaringen hierover kan het CGVS geen rekening houden. Zo gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dan ook zelf aan dat u niet wist of uw broer al dan niet door toedoen van de taliban het leven liet. Als u zelf het overlijden van uw broer niet steevast wist te linken aan de dreigementen die u van de taliban zou hebben ontvangen, noch op enige wijze wist te duiden, dan kan het CGVS deze piste uiteraard ook niet volgen (CGVS p. 22). Ter staving van het overlijden van uw broer legde u bovendien **foto's van u en uw broer** voor en een **facebookpost** aangaande het terugvinden van zijn lichaam. Desalniettemin liet u na enig identiteitsbewijs van uw broer voor te leggen op basis waarvan uw familiale band met de persoon in kwestie kon hard gemaakt worden. Daar waar het aldus onmogelijk is om de persoon die op de door u voorgelegde documenten geportretteerd en vernoemd wordt aan zowel u als persoon, als aan uw vluchtrelaas te koppelen, vormt dit opgeworpen element alles behalve een toegevoegde waarde voor de geloofwaardigheid van de dreigementen uitgaande van de taliban en uw vluchtrelaas in zijn geheel.

Voornoemde tegenstrijdige, vage en ronduit gebrekkige verklaringen in het achterhoofd houdend, doet volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u vooropgestelde gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw vlucht uit Afghanistan en de redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren. In het licht van bovenstaande vaststellingen moet het vluchtrelaas dat u in België uit de doeken deed dan ook als volstrekt ongeloofwaardig beschouwd worden.

Hoewel u **verwestering** zelf niet opwierp als een element op basis waarvan u bij terugkeer naar Afghanistan vreest te worden vervolgd, dient er, naar aanleiding van het feit dat uw advocaat hier aan het einde van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS melding van maakt (CGVS p. 23-24), volledigheidshalve op gewezen te worden dat het feit dat er tal van zaken niet meer mogelijk zouden zijn onder het bewind van de taliban, waaronder uw kapsel, op geen enkele manier aantoont dat uw huidige levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Gezien u zelf aldus hieromtrent niets opwierp kunnen de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, die gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels, dan ook geen obstakel vormen op basis waarvan u niet zou kunnen aarden in Afghanistan noch uw leven er zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Macedonië, Servië, Slovakije en Frankrijk. Dit gezegd zijnde, diende u in Roemenië, Oostenrijk en Zwitserland wel reeds een aanvraag om internationale bescherming in. Hier wachtte u een beslissing met betrekking tot uw aanvraag echter niet af. Het feit dat u in deze landen een beslissing niet hebt afgewacht, alsook hebt nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Al deze elementen samen leiden dan ook tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

Naast uw hierboven reeds besproken documenten, kunnen bovendien de overige neergelegde documenten, zijnde **de kopieën van de taskara van uw vader en moeder** (zie groene map documenten 3 en 4), bovenstaande appreciatie niet ombuigen daar zij in het licht van uw ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas

geen relevante bijdrage vormen. Over het **geheel van documenten** (zie groene map) moet bovendien worden herhaald dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielaanvraagrelaas bijzonder laag. Daarnaast moet er gewezen worden op de slechts ondersteunende functie van deze documenten, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf](#), de **COI Focus Afghanistan**.
Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede

waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en nota's

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van “artikel 1, sectie A, §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van artikel 17 van het KB 11.07.2003 over het procedure bij het CGVS, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten en het recht verhoord te worden.”

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“1. Analyse van de motieven van de bestreden beslissing :

1°.

Het CGVS is van mening dat er “een noemenswaardig verschil” zou bestaan tussen de leeftijd die verzoeker beweert te zijn en het resultaat van het medisch onderzoek dat concludeert dat “ de minimumleeftijd van verzoeker hoger zou liggen ”. Het CGVS dringt aan het feit dat “uit dat onderzoek gebleken is dat verzoeker op 3 juni 2021 reeds een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar”.

Deze mening is betwist.

Toen verzoeker aankwam in België heeft hij verklaard 17 jaar oud te zijn ; De standaarddeviatie van het resultaat van het medische onderzoek is van 2 jaar dwz dat op basis van dat test de leeftijd van verzoeker toen hij aankwam in België vanaf 19,5 jaar tot en met 21,5 jaar oud kan zijn.

Zoals het CGVS het ook aandringt in de bestreden beslissing, heeft verzoeker zijn Tascara neergelegd waaruit blijkt dat verzoeker in 2019 (1398 volgens het Afghaanse kalender) ongeveer 18 jaar oud was met als gevolg dat verzoeker toen hij aankwam in België in 2021 rond 21 jaar oud was ; In andere woorden : de leeftijd vermeld in de tascara van verzoeker klopt wel met het resultaat van de Belgische leeftijd onderzoek.

We onderlijnen ten andere deel dat zoals het CGVS het wel weet, leeftijd is in AFGHANISTAN geen exact wiskundig zoals hier in Europa ; Toen Tascaras afgeleverd zijn voor kinderen door de district huizen is het op basis van diverse verzamelde informatie o.a. de verklaringen van de ouders van het kind maar zeker niet op basis van een officiële document zoals een geboorte akte.

Afghaanse personen die een specifiek leeftijd beweren te zijn op basis van de verklaringen van hun ouders zijn heel veel.

Beschouwen dat verzoeker niet zou genoeg medewerken alsook spreken over een noemenswaardig verschil is dus volgens ons echt overgeschaald en neemt bovendien geen rekening met het Afghaanse maatschappelijk en officiële context.

Verder, als het echt zo de situatie was, waarom dan zou dan verzoeker zijn tascara neergelegd hebben terwijl die tascara tegen zijn verklaringen is?

Men kan duidelijk niet spreken van een wil om de Belgische autoriteiten te bedriegen.

2°.

Over de documenten: het CGVS is van algemene mening dat Afghaanse documenten valse documenten zouden zijn.

Maar concreet over de documenten die door verzoeker neergelegd werden, heeft het CGVS geen precieze opmerkingen.

Met de conclusie dat het CGVS geen concreet element aanduidt om aan de authenticiteit van de neergelegde documenten te kunnen twijfelen;

Het CGVS mag niet die documenten simpelweg weigeren op basis van een algemene mening dat alle afghaanse documenten vals zouden zijn !

3°.

Over het paspoort (die verzoeker nooit heeft gehad):

Verzoeker heeft zich vergist daarom werd er verkeerd genoteerd bij DVZ dat hij een eigen paspoort zou hebben gehad die in beslag door de Turkse autoriteiten zou genomen zijn.

We weten toch goed dat vergissingen bij DVZ makkelijk kunnen gebeuren : de procedure moet daar zo snel mogelijk gaan en mensen zijn ook daar nog moe door hun reisweg.

Verzoeker heeft trouwens bevestigd tijdens zijn gehoor op het CGVS dat zijn reisweg zeer moeilijk was : [...]

4°.

Het CGVS is van mening dat verzoeker er niet in geslaagd is om de redenen waarom hij Afghanistan ontvluchtte aannemelijk te maken. Dit standpunt is ernstig betwist daar het CGVS zich op verscheidene ongegrond motieven baseert zoals het aangetoond zal zijn hieronder :

4°.1.

Over de veelvuldige gevechten die plaatsvonden tussen de taliban en de voormalige Afghaanse autoriteiten in het dorp van verzoeker: is het CGVS van mening dat verzoeker geen eenduidige situatieschets over deze gevechten heeft kunnen geven.

Het CGVS heeft echter de verklaringen van verzoeker geanalyseerd als of verzoeker een militair of voor de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten zou hebben gewerkt wat is totaal verkeerd : verzoeker was een gewone burger, een gewone jongeman van ongeveer 19-20 jaar oud.

De informatie die verzoeker heeft dus kunnen verklaren over die gevechten in de regio en in zijn dorp zijn dus niets meer dan die van een burger die absoluut geen info heeft over militaire strategie of over militaire campagnes of acties in de regio.

Wat verzoeker kan alleen verklaren is wat hij als gewone burger heeft kunnen of wel zien of wel gehoord.

Bijvoorbeeld over het aantal soldaten gestationeerd in de militaire basis heeft verzoeker gezegd (Notities PO p. 18) : [...]

De verklaringen van verzoeker zijn verder duidelijk : [...] (Notities PO p. 7) ==> dat wil zeggen dat verzoeker nooit een patrouille van de overheid rond zijn huis of in zijn deel van het dorp heeft kunnen zien. [...]

4°.2.

Over de veiligheidssituatie en het geografische gelegen van de woning van verzoeker, de militaire basis, de rivier die blijkbaar het dorp van verzoeker verdeelt in twee kanten met Taliban aanwezigheid aan een kant van die rivier en overheidsmacht aan de andere kant (Notities PO, p. 14-15), de "posta" (checkpost) van de overheid enz. : het CGVS beweert dat de verklaringen van verzoeker niet duidelijk zijn ;

Men kan nochtans opmerken dat het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoeker nooit verduidelijking daarover heeft gevraagd.

Bijvoorbeeld zou het CGVS een schets kunnen hebben aangevraagd om zeker te zijn de exacte positie van al die elementen tegen elkaar concreet te kunnen zien.

Zonder volledig onderzoek voorafgaande te hebben gevoerd is het natuurlijk te laat om voor het eerst in de bestreden beslissing onduidelijkheden in te roepen !

4°.3.

Over het woord "districtshuis" die verkeerd vermeld is in de verklaringen bij DVZ, is het ook echt overgeschaald om daaraan een tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker te zien.

Wat verzoeker heeft kunnen bevestigen tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS is dat de gevechten het hele regio van Tagab betroffen: [...] (Notities PO p. 18)

Tagab wordt gebruikt om het regio van afkomst van verzoeker te benoemen maar is ook de naam van een hele district alsook de naam van de plaats waar het districtshuis is gelegen.

We kunnen dus wel begrijpen waar die vergissing bij DVZ vandaan is gekomen : het woord "districtshuis" wordt daar genoteerd in plaats van "Tagab regio" en verzoeker heeft die vergissing niet gezien ;

We herhalen nogmaals hoe vlug alles moet gebeuren bij DVZ met tengevolge hoge risico's aan vergissingen.

4°.4.

Over de omstandigheden van het overlijden van verzoeker zijn vader, is het CGVS van mening dat de verklaringen van verzoeker onaannemelijk zouden zijn.

Voor het CGVS is het ongeloofwaardig dat verzoeker zijn vader alleen tegen de Taliban zou hebben proberen te vechten.

Er dient te worden onderlijnd dat het gaat hier maar om een mening of een geloof van het CGVS, niet meer, terwijl de verklaringen van verzoeker hieromtrent gedetailleerd en coherent zijn, en terwijl zoals benadrukt door verzoeker zelf (Notities PO p. 16 : "Van huis uit ging hij alleen naar buiten. Ik was er niet dus ik weet de omstandigheden niet van thuis was hij alleen"; zien ook de duidelijke antwoorden van verzoeker op pagina's 14 en 15 PO Notities), verzoeker niets weet van wat er echt en concreet is gebeurd vanaf het moment dat zijn vader de woning heeft verlaten tot het moment dat hij door een Talib werd gedood.

Met als gevolg dat niemand kan zeggen dat de vader van verzoeker alleen tegen de Taliban zou hebben gevochten !

Het zou kunnen dat verzoeker zijn vader maar iemand proberen te verwittigen over de aanwezigheid van Taliban in de omgeving en dat hij daardoor geconfronteerd is geweest met Taliban ;

Voor zeker beschouwen dat de wil van de vader van verzoeker was om met de Taliban alleen te gaan vechten is onmogelijk.

Men onderlijnt bovendien ook het feit dat verzoeker zijn vader blijkbaar niet psychologisch gezien goed was toen hij deze avond het huis verliet aangezien hij verzoeker met de dood heeft bedreigd als verzoeker hem zou onthouden.

==> Wat duidelijk en zeker is, is dat er talrijke scenari die mogelijk zijn : een waanzin is mogelijk maar ook de wil om iets te doen tegen de Taliban, wat kan gedaan werden op verscheidene manieren niet enkel door alleen te gaan vechten tegen de Taliban maar ook bijvoorbeeld door verdere informatie proberen te hebben over hun posities om dan de autoriteiten daarover te verwittigen, of door de Taliban te gaan observeren, enz. Het is niet loyaal dat het CGVS de feiten alleen beschouwd met een onaannemelijke zin.

4°.5.

Over het feit dat verzoeker geen documenten heeft om de dood van zijn vader te staven, heeft verzoeker kunnen uitleggen dat ze zo vlug te begrafenis van zijn vader hebben moeten organiseren dat zij geen tijd hadden om documenten te laten opstellen (Notities PO p. 9).

We zien geen redenen om met dit uitleg geen rekening te nemen.

In ieder geval verwerpt het CGVS alle Afghaanse documenten op basis van een CEDOCA rapport over een beweerde algemene corruptie omtrent documenten in Afghanistan.

Het CGVS mag toch niet tegelijkertijd documenten vragen toen verzoeker er geen heeft en documenten die verzoeker wel bij heeft verwerpen op basis van een algemene argument van corruptie die in Afghanistan bezig zou zijn omtrent documenten.

Het CGVS moet kiezen tussen die twee tegenstrijdige argumenten ! Anders kunnen we niet spreken over een legale motivatie van de bestreden beslissing maar wel over een totaal arbitraire motivatie.

4°. 6.

Over het moment toen verzoeker het dorp heeft verlaten en over de duur van zijn verblijf in Kabul :

Verzoeker heeft op het CGVS kunnen bevestigen (Notities PO p. 5) dat hij in Kabul ongeveer 2 maanden is verbleven en dat hij zijn dorp heeft verlaten de dag na de dag van de dood van zijn vader ;

Het feit dat er bij DVZ "4 maanden" werd genoteerd is maar een vergissing van cijfer ; dat kan wel gebeuren ; we onderlijnen nogmaals dat alles moet heel vlug gaan bij DVZ ; bovendien heeft verzoeker zich vergist toen hij op een precies vraag heeft beantwoord ; tijdens zijn vrij relaas bij DVZ heeft hij niet 4 maanden vermeld.

4°.7.

Over de dreigementen van de Taliban :

Het CGVS is van mening dat verzoeker zich heeft tegengesproken aangezien het bij het DVZ-verslag is genoteerd dat hij "bedreigingen" dus in het meervoud zou hebben gekregen zo wel schriftelijk (via brieven) alsook per telefoon.

Hieromtrent heeft echter verzoeker ook uitleg kunnen geven namelijk:

- Dat hij meerdere keren opgebeld werd maar dat hij maar een keer het oproep heeft opgenomen [...]

- Dat hij maar een bedreigingsbrief heeft ontvangen.

We zien geen redenen om met dit uitleg geen rekening te nemen. We herhalen nogmaals dat alles moet heel, te snel gebeuren bij DVZ met hoge risico's op vergissingen.

Bovendien kan het gebruiken van het meervoud bij DVZ gemakkelijk uitgelegd zijn door het feit dat een telefonisch bedreiging (die in casu gebeurde toen verzoeker op een van de oproepen beantwoord heeft) plus een bedreigingsbrief betekent wel dat het meervoud gebruiken kan worden wanneer we spreken over al de bedreigingen die verzoeker, in het algemeen, heeft gekregen.

Laten ons ook niet vergeten dat de verklaringen van verzoeker bij DVZ werden ook vertaald in het Pashtu taal vooraleer verzoeker zijn verklaringen kon nakijken met dus nog een risico van misverstand door het gebruiken van veel talen en vertalingen.

Het is dus wel volledig begrijpelijk dat verzoeker die kleine fout (namelijk het gebruik van het meervoud voor beide bedreigingen : schriftelijk alsook telefonisch) niet zelf, zonder het hulp van de Protection officer tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS, heeft kunnen vaststellen en corrigeren.

4°.8.

Over het feit dat verzoeker heeft wel kunnen weten dat de Taliban die hem heeft telefonisch bedreigd M.M. is, is er daaraan niets vreemd te beschouwen, aangezien :

Zoals verklaard door verzoeker : [...] (Notities PO p. 19)

4°.9.

Betreffende hoe de taliban verzoeker hebben kunnen traceren in Kabul, is er weer daaraan niets vreemd te beschouwen :

Het CGVS weet immers heel goed en erkent het trouwens dat de taliban een zeer goed inlichtingendienst en netwerk hebben.

Het CGVS weet ook heel goed dat Taliban mensen konden aanvallen in de Hoofdstad Kabul zelfs voor hun machtsovername in augustus 2021.

En over het feit dat verzoeker verklaarde eerlijk dat hij niet weet hoe concreet de taliban hem in Kabul hebben kunnen traceren, wensen we benadrukken dat verzoeker een gewone burger is die simpelweg niet weet hoe de taliban werken, en dat eerlijkheid ten voordeel van verzoeker moet spelen, niet omgekeerd !

4°.10.

Betreffende de dood van B. de jongere broer van verzoeker:

Verzoeker heeft eerlijk verklaard dat hij niet precies weet of zijn broer door de Taliban gedood werd of niet.

We zijn echt verbaasd dat het CGVS de eerlijkheid van verzoeker ook als negatieve element proberen te gebruiken door te onderlijnen in de bestreden beslissing dat verzoeker geen zekerheid daarover voor zeker kan afleggen !

Verzoeker is er daarvan wel bewust en heeft immers verklaard dat hij niet precies weet wie zijn broer heeft vermoord.

Verzoeker verzint dus niets en dat is helemaal positief, en moet ten voordeel van verzoeker spelen, niets anders.

5°.

Over het feit dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in de andere Europese landen waardoor hij is gereisd alvorens in België aan te komen, of dat verzoeker het resultaat van zijn asielaanvragen niet heeft afgewacht in drie van die landen:

Het is volgens ons opnieuw te overgeschaald daar er zo veel asielzoekers zijn die hetzelfde doen.

We weten dat de realiteit voor een vluchteling is wel proberen zijn bestemming te bereiken ofwel op basis van algemene informatie die hij hoorde (zoals voor Groot-Brittannië) ofwel op basis van de keuze van smokkelaars.

Men kan daaraan geen voldoende motief zien om negatief te dossier van verzoeker te kunnen onderzoeken.

Bovendien herhalen we dat verzoeker over Slowakije verklaard heeft : [...] (Notities PO p. 21).

6°.

Voor de rest, de talrijke andere elementen van het asielrelaas zijn helemaal niet betwist door het CGVS, we onderlijnen het echt, met o.a. : het inhoud van de bedreiging van de Taliban, het feit dat de vader van verzoeker een van de ouderen van het dorp was (PO Notities p. 14), de twee bezoeken van de Taliban thuis bij de oom (waar de familie van verzoeker nu verblijft) na het vertrek van verzoeker (notities PO, p. 21-22) ...

7°.

Ten Eindelijk onderlijnen we dat geen vragen over een vrees oww verwersterning werd gesteld.

Aangezien verzoeker een jonge man is, kan hier werken en geld verdienen en dus vrij evolueren, is het volgens ons noodzakelijk om dit element ook te onderzoeken.

8°.

Er zijn ter conclusie zeker en vast genoeg elementen om de bestreden beslissing te vernietigen en het statuut van vluchteling of ten minstens die van subsidiaire bescherming (zien infra) toe te kennen aangezien de vrees in geval van terugkeer gegrond is.

In subsidiaire orde moet men wel concluderen dat talrijke informatie door het CGVs nog niet verzameld worden, of totaal verkeerd worden begrepen of, enkel op basis van de persoonlijke mening van de PO onderzocht waren, met als gevolg dat ten minstens een extra onderzoek door het terugsturen van het dossier naar het CGVS wel nodig is.

2. TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING:

[...]

De regio van herkomst van verzoeker, namelijk het dorp Karam Khil (Kapisa Provincie - Tagab district) wordt niet in twijfel getrokken door het CGVS.

De verwerende partij is echter van mening dat verzoeker geen subsidiaire bescherming mag krijgen op grond van artikel 48/4, § 2, sub c, van de wet van 15 december 1980. De verwerende partij baseert zich op het verslag "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security situation" van december 2017, alsook de updates van 2018 en 2019 om te concluderen dat verzoeker in Kabul veilig kan wonen.

Verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de bovenstaande documenten heeft gedaan, alsook van de beschikbare informatie.

2.1. Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan

[theoretische uiteenzetting inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en de afwezigheid van nauwkeurige en actuele informatie dienaangaande, met verwijzingen naar landeninformatie en rechtspraak]

2.2 De toepasselijkheid van artikel 48/4, §2, onder b) van de wet van 15.12.1980 in het licht van de ongekende humanitaire en hongersnood situatie in Afghanistan

• Humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan

[theoretische uiteenzetting]

• Verantwoordelijkheden van de actoren in de humanitaire crisis

[theoretische uiteenzetting]

2.3. De situatie van de familie van F. :

De situatie van verzoeker zijn familie is heel moeilijk (PO notities, p. 10); de vader is dood ; de oom heeft maar een job voor twee families ; het is niet genoeg om rond te kunnen komen ; verzoeker werkt hier veel om zo veel mogelijk zijn familie te kunnen onderhouden ;

Met de machtsovername door de Taliban verergerde de situatie. F. gaat proberen meer informatie over de situatie van zijn familie te krijgen omdat de contacten heel moeizaam verlopen.

We benadrukken dat de PO absoluut geen zorg heeft getoond tijdens de persoonlijk onderhoud om het dossier qua economische situatie te onderzoeken.

2.4. De humanitaire crisis in Afghanistan leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM

[theoretische uiteenzetting met verwijzingen naar rechtspraak van het EHRM en rechtsleer]

2.5. Subsidiare bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis/hongersnood

[theoretische uiteenzetting met verwijzingen naar onder andere rechtspraak van het Hof van Justitie, landeninformatie en rechtsleer]

2.6. De analyse van het COI Focus die door tegenpartij ter staving van haar beslissing neergelegd werd.

Uit het verslag NANSSSEN van 23 juni 2022 betiteld : " Afghanistan : het gewicht van de bronnen– guidelines van de UNHCR en richtlijnen van de EUAAA : [...]

Verzoeker verwijst naar de inhoud van dit verslag voor meer details."

2.2. Bij aanvullende nota van 16 oktober 2024 brengt verweerder volgende landeninformatie middels URL bij:

- EUAA COI "Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus" van december 2023;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van mei 2024;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023;
- EUAA COI "Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 2 februari 2024.

2.3. Verzoeker legt een aanvullende nota van 21 oktober 2024 neer, waarin hij middels URL verwijst naar landeninformatie en waarbij hij de volgende stukken voegt:

- de taskara van zijn overleden broer B. (stuk 1);
- twee screenshots van een video van de begrafenis van zijn vader (stuk 2);
- een foto van hemzelf, zijn broer B. en zijn overleden vader (stuk 3);
- een foto van zichzelf met zijn broer B. (stuk 4);
- een foto van zijn broer B. (stuk 5);

- C4 (stuk 6);
- Inschrijvingsformulier Nederlandse lessen (stuk 7).

Beoordeling

- 1.
- 2.

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is.

Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker in het verzoekschrift doet hierover niet anders denken.

5. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Samen met verweerder wordt vastgesteld dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd en tegenstrijdige verklaringen over zijn paspoort.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*“In eerste instantie dient er op gewezen te worden dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn **volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker bijgevolg correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen verwachten in het bijzonder over zijn identiteit, herkomst en precieze vluchtmotieven. In het kader hiervan doet de informatie die u met betrekking tot uw **identiteit** deelde meer vragen rijzen dan het beantwoorde. Zo legde u geen overtuigende stukken neer, noch verklaringen af, ter staving van uw identiteit en beweerde leeftijd. U gaf immers tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. Zo verklaarde u op 3 mei 2021 dat u geboren werd op [...] januari 2004 en aldus zeventien jaar zou zijn geweest op dat moment. Echter werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan dat u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 3 juni 2021 reeds een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar.*

Een noemenswaardig verschil. Verder meer merkt het CGVS op dat u ook ten aanzien van de Oostenrijkse en Zwitserse asielinstanties zich voordeed als minderjarige. Ten aanzien van de Roemeense asielinstanties deed u zich dan weer voor als meerderjarige (zie administratief dossier). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u spontaan toe dat u uzelf telkens als minderjarige opgaf ter voorkoming van repatriëring. Pas geconfronteerd met het feit dat u uzelf in Roemenië niet opgaf als minderjarige, verklaarde u dan weer dat de Roemeense asielinstanties aan uw gezicht konden zien dat u meerderjarig was (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 27/07/2022 p. 5). Wat er ook van zij, op basis van voornoemde vaststelling is het alleszins klaar en duidelijk dat u er niet van terugdeinst om onwaarachtige verklaringen af te leggen voor haast iedere asielinstantie die u passeerde. Het lijkt er dan ook bijzonder sterk op dat u de Belgische asielinstanties in eerste instantie trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, waardoor uw geloofwaardigheid in grote mate ondermijnd wordt.

*Ter staving van uw identiteit legde u uw **taskara** voor. Op basis van uw taskara zou u achttien jaar oud zijn geweest in het jaar 1398 volgens de Afghaanse kalender (het jaar 2019 volgens de Westerse kalender). Hoewel deze leeftijd ongeveer overeenkomt met uw verklaringen bij de DVZ ('verklaring DVZ' nr. 3 en 4) en het CGVS (CGVS p. 5), die u evenwel deed na het plaatsvinden van een medisch onderzoek, moet er bovendien op gewezen worden dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'landeninformatie' document 1). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen ernstig de authenticiteit van het door u neergelegde stuk. Verder meer merkt het CGVS op dat u bij de DVZ verklaarde in het bezit te zijn geweest van een paspoort, maar dat dit identiteitsdocument werd afgenomen door de Turkse politie (Zie administratief dossier 'Verklaring DVZ – gegevens over lidstaten van de EU' nr. 28). Wanneer u echter bij uw persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u ooit in het bezit was van een paspoort, ontkende u dit, waarop u ook uw verklaringen bij de DVZ ontkende. Deze zwart op wit vastgestelde contradictie doet het CGVS vermoeden dat u het een en ander tracht te verbergen met betrekking tot uw identiteit, herkomst en eerdere plaatsen van verblijf. **Het ontbreken van een overtuigend identiteitsbewijs en consistente verhelderende verklaringen met betrekking tot uw identiteit en bijhorende documentatie, ondermijnen uw geloofwaardigheid hoe dan ook enkel verder daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.**”*

Verzoeker biedt in het verzoekschrift geen dienstig verweer tegen voormelde motieven, die terecht en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier.

De omstandigheid dat de leeftijd vermeld op verzoekers taskara in overeenstemming is met het resultaat van het leeftijdsonderzoek, zoals verzoeker benadrukt in het verzoekschrift, kan niet verschonen dat verzoeker

zich onterecht minderjarig verklaarde bij aanvang van de asielprocedure in België. Verzoeker heeft wel degelijk getracht om de Belgische asielinstanties te misleiden met betrekking tot zijn leeftijd en geeft dit bovendien ook toe tijdens het persoonlijk onderhoud.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde taskara merkt verweerder voorts terecht op dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Bijgevolg wordt de bewijswaarde van dit stuk ernstig ondermijnd.

Verder stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij zich bij de DVZ heeft vergist over zijn paspoort en wijst hij erop dat de procedure bij de DVZ snel moet gaan en mensen nog moe zijn door hun reisweg. Dergelijke uitleg kan niet verklaren waarom verzoeker bij de DVZ specifiek zou stellen in het bezit te zijn geweest van een paspoort, maar dat dit identiteitsdocument werd afgenomen door de Turkse politie (verklaring DVZ, vraag 28). De vaststelling dat verzoeker dit achteraf ontkent, wijst er slechts op dat hij de ware toedracht omtrent zijn paspoort (of enig ander identiteitsdocument) voor de asielinstanties tracht verborgen te houden.

De voorstaande vaststellingen inzake verzoekers doelbewuste misleidende verklaringen over zijn leeftijd en zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn paspoort (of enig ander identiteitsdocument) getuigen van een gebrekkige medewerking. Dit vormt een negatieve indicatie voor wat betreft verzoekers algemene geloofwaardigheid.

Zo verzoeker de schending van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aanvoert, dat betrekking heeft op de rechten van het kind, dient opgemerkt dat verzoeker reeds bij de indiening van onderhavig verzoek om internationale bescherming meerderjarig was. Verzoeker licht hoe dan ook niet toe op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn.

6. De bestreden beslissing stelt op goede gronden vast dat verzoeker na aankomst in Europa niet onmiddellijk om internationale bescherming heeft verzocht en dat hij in de drie landen waar hij wel een beschermingsverzoek indiende zijn procedure niet heeft afgewacht:

“Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Macedonië, Servië, Slovakije en Frankrijk. Dit gezegd zijnde, diende u in Roemenië, Oostenrijk en Zwitserland wel reeds een aanvraag om internationale bescherming in. Hier wachtte u een beslissing met betrekking tot uw aanvraag echter niet af. Het feit dat u in deze landen een beslissing niet hebt afgewacht, alsook hebt nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.”

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit onmiddellijk te doen en bovendien zijn respectievelijke procedures in Roemenië, Oostenrijk en Zwitserland niet opvolgde, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde. Dit vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoeker nog meent dat dit een onvoldoende motief is om zijn dossier negatief te beoordelen, gaat hij eraan voorbij dat geenszins kan gesteld worden dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas en hieruit voortvloeiende vrees enkel wegens zijn nalatige houding om een beschermingsverzoek in te dienen/op te volgen, werd afgewezen. Te dezen blijkt dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven verweerder heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen.

7. Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat hij Afghanistan is ontvlucht uit vrees voor vervolging door de taliban. Verzoekers vader zou zijn omgekomen tijdens een schietpartij met de taliban, waarna verzoeker met

zijn gezin bij zijn maternale oom in Kabul ging wonen. Na één à anderhalve maand werd verzoeker gebeld door de talibancommandant M.M., die verzoekers vader ervan beschuldigde een spion voor de voormalige Afghaanse overheid te zijn en aan verzoeker vroeg zich over te geven. Vijftien dagen later zou verzoeker een dreigbrief hebben ontvangen waarin hij bedreigd werd met de dood. Hierop besloot verzoeker Afghanistan in 2020 te ontvluchten.

Blijkens de bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan het door verzoeker naar voor geschoven asielrelaas, noch aan de vrees die hij hieruit puurt.

Na kennisname van de elementen in het dossier stelt de Raad vast:

- Verzoekers voorgehouden problemen met de taliban situeren zich in de context van de veelvuldige gevechten tussen de taliban en de voormalige Afghaanse autoriteiten in zijn dorp. Verzoeker kon echter geen eenduidige situatieschets te geven over deze gevechten. Voor de DVZ verklaarde verzoeker dat zijn huis vlak naast het districtshuis gelegen was, waardoor het in de vuurlinie van de voormalige Afghaanse autoriteiten lag wanneer de taliban het districtshuis trachtte aan te vallen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij het CGVS maakt verzoeker echter geen enkele melding van een districtshuis, maar wel van de hoger gelegen militaire basis en een checkpost van de autoriteiten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7, p. 12).

Hiermee geconfronteerd, ontkent verzoeker ooit over een districtshuis te hebben gesproken, aangezien dit twintig minuten van zijn huis verwijderd was en bovendien aan de andere kant van de bazaar gelegen was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Dat verzoeker in het verzoekschrift plots *post factum* opwerpt dat het om een vergissing gaat bij de DVZ en dat het woord "*districtshuis*" er werd genoteerd in plaats van "*Tagab regio*", is niet ernstig en kan de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen niet verschonen. Dit klemt te meer omdat verzoekers verklaringen bij de DVZ hem werden voorgelezen in het Pashtou en hij deze voor waar ondertekend heeft, zonder eventuele correcties aan te brengen. De vaststelling dat verzoeker het districtshuis bij de DVZ dermate centraal plaatst in zijn asielrelaas, maar dit vervolgens weglaat en vervangt, om dan te ontkennen dit ooit te hebben vermeld, doet afbreuk aan de doorleefdheid en waarheidsgetrouwheid van zijn relaas.

- Gelet op verzoekers verklaringen dat de checkpost van de autoriteiten slechts drie à vier minuten van zijn huis vandaan is en de militaire basis (met 400 soldaten), slechts het dubbele hiervan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18), kan niet worden aangenomen dat in de directe omgeving van een dergelijke militaire aanwezigheid geen patrouilles plaatsvonden ter bescherming van een dergelijke waardevolle uitvalsbasis (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Evenmin is aannemelijk dat de taliban zich regelmatig zo dicht tot bij de autoriteiten konden begeven. Ook het feit dat verzoeker, ondanks de regelmatige gevechten en de aanwezigheid van de taliban aan zijn huis, geen enkel zicht kon geven op het aantal talibanleden die aan de andere kant van de rivier gestationeerd zouden zijn (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). De stelling in het verzoekschrift dat verzoekers verklaringen zijn geanalyseerd alsof hij een militair was, terwijl hij een gewone burger was, kan verzoekers onverzoenbare verklaringen over de aanwezigheid van een grote militaire uitvalsbasis van de voormalige overheid, het gebrek aan patrouilles en de aanwezigheid van de taliban niet verschonen. Bovendien is geen militaire kennis vereist om aan te duiden hoeveel talibanleden er bij benadering in zijn buurt gestationeerd waren. Dat verzoeker geen enkel zicht kan bieden op dit gemakkelijk waarneembaar gegeven of via uitspraken van dorpsgenoten, maar anderzijds wel kan stellen dat de militaire basis van de overheid 400 soldaten had, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder.

- Wat betreft (de omstandigheden van) het overlijden van verzoekers vader, kan niet worden aangenomen dat verzoekers vader, als één van de dorpsouderen en gezinshoofd, alleen met een geweer in de hand in confrontatie zou gaan met de talibanleden die zijn dorp benaderden. De ongeloofwaardigheid van deze onbezonnen handeling klemmt des te meer omdat, gezien de honderden aanwezige soldaten in de buurt, er van uit gegaan kan worden dat de talibanstrijdmacht ook aanzienlijk groot was. Zo verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar zijn verklaringen dat zijn vader alleen naar buiten ging, maar dat hij zelf niet aanwezig was en dus de omstandigheden niet weet (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16), neemt dit niet weg dat verzoeker verklaarde dat zijn vader het alleen opnam tegen de taliban en dat dit, in het licht van verzoekers andere verklaringen, niet aannemelijk is. De loutere stelling in het verzoekschrift dat zijn vader psychologisch gezien niet goed was, kan niet volstaan om te verklaren dat verzoekers vader dergelijke roekeloze en onmogelijke daad zou stellen. Bovendien kan niet worden aangenomen dat een overheidsgezind persoon met een dergelijke positie binnen zijn gezin en dorp een dergelijke handeling als laatste redmiddel ziet, te meer omdat de voormalige autoriteiten nooit benaderd werden door verzoekers vader en evenmin de optie om te verhuizen in overweging werd genomen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17).

- Verzoeker brengt geen documenten bij waarmee hij het overlijden van zijn vader kan staven. De bewering in het verzoekschrift dat zijn vaders begrafenis zo vlug diende te worden georganiseerd dat er geen tijd was om

documenten te laten opstellen, vormt geen bevredigende uitleg voor de afwezigheid van enig document inzake het overlijden van zijn vader. De door verzoeker bijgebrachte kopie van een dreigbrief maakt melding van de 'kamikaze'-handeling van zijn vader, maar deze heeft slechts geringe bewijswaarde. Dergelijke kopie van een brief, die gemakkelijk is te ensceneren via knip- en plakwerk, kan door eenieder zijn opgesteld en biedt geen enkele waarborg met betrekking tot de authenticiteit ervan. Bovendien dienen documenten uit Afghanistan, gelet op de corruptie en wijdverbreide aanwezigheid van (ver)vals(t)e documenten, met uiterste voorzichtigheid worden behandeld. Verzoeker brengt bijgevolg geen overtuigende documenten bij met betrekking tot het overlijden van zijn vader.

- Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip dat hij met zijn gezin verhuisde naar Kabul en de duur dat hij effectief in Kabul verbleef (verklaring DVZ, vragen 10, 13 en 37; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18, p. 20).

De stelling in het verzoekschrift dat verzoeker zich heeft vergist bij de DVZ, dat alles heel vlug moet gaan en dat zijn verklaringen bij het CGVS correct zijn, kan niet worden aangenomen ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheden over verzoekers verhuis naar en verblijf in Kabul. Van verzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt en dit reeds van bij zijn eerste interview. Dat verzoeker zich heeft vergist en dat alles vlug dient te gaan, betreft een loutere *post factum* uitleg, die niet kan worden aangenomen. Dit geldt des te meer omdat verzoekers verklaringen aan hem werden voorgelezen, hij deze heeft bevestigd en achteraf heeft nagelaten enige correctie aan te brengen. De vaststelling dat verzoeker omtrent zijn eigen verblijf en moment van vlucht uit zijn geboortedorp geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd, bevestigt dan ook dat verzoeker geen duidelijk zicht wenst te bieden op zijn eerdere verblijfplaatsen, alsook op de werkelijke toedracht van zijn vlucht uit Afghanistan.

- Verzoeker vermeldde bij de DVZ meerdere telefoontjes en dreigbrieven (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl hij bij het CGVS sprak over één dreigbrief en één telefoontje (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 19). Dat verzoeker na confrontatie met deze vaststelling tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat het één dreigbrief betrof en dat hij meerdere keren gebeld werd, maar slechts éénmaal de telefoon opnam (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20), vormt geen bevredigende uitleg. Dat verzoeker deze verklaringen opnieuw aanhaalt in het verzoekschrift vormt nog steeds geen bevredigende uitleg. Daarnaast kan de stelling in het verzoekschrift dat een telefonische bedreiging plus een bedreigingsbrief samen bedreigingen uitmaken en het gebruik van het meervoud verklaren, niet verklaren dat verzoeker bij de DVZ uitdrukkelijk en ontegensprekelijk melding heeft gemaakt van "*dreigbrieven van de Taliban en telefoontjes*" (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Ook verzoekers *post factum* verwijzing naar een misverstand of kleine fout bij de vertaling kan niet worden aangenomen. Uit niets kan immers blijken dat er een fout zou zijn gebeurd bij de vertaling. Integendeel, verzoekers verklaringen bij de DVZ werden aan hem werden voorgelezen en hij heeft deze bevestigd zonder enige correctie aan te brengen. Verzoeker heeft voorts op geen enkel moment enige opmerking gemaakt met betrekking tot de vertaling door de tolk of eventuele communicatieproblemen. Bijgevolg blijven de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over de dreigbrief en dreigtelefoon wel degelijk overeind en dragen deze bij tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

- Nog daargelaten de vraag hoe de taliban verzoekers telefoonnummer en adres in Kabul kon traceren, wordt vastgesteld dat het achterlaten van verzoekers gezin en leven in Afghanistan een enorm disproportionele handeling betreft (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19-20). Immers verklaarde verzoeker zelf dat de taliban zich pas na de val van de voormalige Afgaanse autoriteiten in Kabul konden begeven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Zo verzoeker in het verzoekschrift wijst op de goede inlichtingendienst van de taliban en stelt dat verweerder heel goed weet dat de taliban ook voor augustus 2021 mensen kon aanvallen in Kabul, kan dit niet verklaren waarom verzoeker, indien hij toen zelf de mening was toegedaan dat de taliban zich niet naar Kabul konden begeven, de zeer ingrijpende beslissing nam om zijn land te ontvluchten en gezin achter te laten.

- Wat betreft de dood van verzoekers jongere broer B., verklaart verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij zelf niet wist of zijn broer door toedoen van de taliban het leven liet (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). Verzoeker herneemt in het verzoekschrift niet precies te weten wie zijn broer heeft vermoord. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker zelf het overlijden van zijn broer niet in verband brengt met de dreigementen die verzoeker beweerdelijk van de taliban heeft ontvangen. Zo in het verzoekschrift benadrukt wordt dat verzoekers verklaringen hierover eerlijk zijn, dient opgemerkt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht kan worden dat deze waarheidsgetrouwe en eenduidige verklaringen aflegt. Het loutere feit dat een verzoeker eerlijk is, betekent niet dat dit in zijn voordeel moet spelen, laat staan dat hem internationale bescherming dient te worden verleend.

Ingevolge de voorstaande vaststellingen hecht de Raad in navolging van verweerder geen geloof aan het door verzoeker naar voor geschoven relaas en problemen met de taliban, noch aan de vrees die hij hieruit puurt.

Verzoeker komt in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het benadrukken van de waarachtigheid van zijn verklaringen, het hekelen van het verloop van het interview bij de DVZ, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht.

Verzoeker slaagt er niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Zo verzoeker nog benadrukt dat andere elementen uit zijn asielrelaas niet betwist zijn (zoals onder meer de inhoud van de bedreigingen van de taliban, het feit dat zijn vader één van de dorpsouderen was, de bezoeken van de taliban aan zijn oom), gaat hij er geheel aan voorbij dat de voorstaande vaststellingen inzake verzoekers tegenstrijdige, vage en gebrekkige verklaringen volledig afbreuk doen aan de door hem voorgehouden gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vlucht uit Afghanistan. Deze vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas en de vrees die hij daaruit puurt. De zogenaamde niet-betwiste elementen die verzoeker aanhaalt zijn niet in staat om deze appreciatie te wijzigen.

8. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten met betrekking tot zijn vluchtrelaas zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

De bestreden beslissing motiveert op goede gronden:

*“Ter staving van het overlijden van uw broer legde u bovendien **foto's van u en uw broer** voor en een **facebookpost** aangaande het terugvinden van zijn lichaam. Desalniettemin liet u na enig identiteitsbewijs van uw broer voor te leggen op basis waarvan uw familiale band met de persoon in kwestie kon hard gemaakt worden. Daar waar het aldus onmogelijk is om de persoon die op de door u voorgelegde documenten geportretteerd en vernoemd wordt aan zowel u als persoon, als aan uw vluchtrelaas te koppelen, vormt dit opgeworpen element alles behalve een toegevoegde waarde voor de geloofwaardigheid van de dreigementen uitgaande van de taliban en uw vluchtrelaas in zijn geheel.*

[...]

*Naast uw hierboven reeds besproken documenten, kunnen bovendien de overige neergelegde documenten, zijnde **de kopieën van de taskara van uw vader en moeder** (zie groene map documenten 3 en 4), bovenstaande appreciatie niet ombuigen daar zij in het licht van uw ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas geen relevante bijdrage vormen. Over het **geheel van documenten** (zie groene map) moet bovendien worden herhaald dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Daarnaast moet er gewezen worden op de slechts ondersteunende functie van deze documenten, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen.”*

9. De door verzoeker bij aanvullende nota van 21 oktober 2024 aangebrachte documenten – de taskara van zijn overleden broer B.; twee screenshots van een video van de begrafenis van zijn vader; een foto van hemzelf, B. en zijn vader; een foto van hemzelf en B.; en een foto van B. (stukken 1-5, bij aanvullende nota van 21 oktober 2024) – vermogen geen afbreuk te doen aan de voormelde appreciatie.

Wat betreft de kopie van de taskara van verzoekers broer B. en de foto's waarop zijn broer staat afgebeeld, dient vooreerst te worden hernomen dat verzoeker de dood van zijn broer zelf niet in verband brengt met zijn eigen voorgehouden – en ongeloofwaardig bevonden – problemen met de taliban. Zelfs indien deze documenten enige bewijswaarde zou worden toegeschreven, zouden deze stukken bijgevolg niet in staat zijn om de appreciatie van verzoekers asielrelaas te wijzigen. Hoe dan ook kan uit deze kopie van een taskara, die zonder vertaling werd neergelegd, niet worden afgeleid dat deze aan verzoekers broer B. toebehoort. Evenmin toont verzoeker aan dat de persoon op de foto's zijn broer B. betreft. Verder dient te worden hernomen dat documenten uit Afghanistan, gelet op de hoge graad van corruptie en wijdverbreide aanwezigheid van (ver)vals(t)e documenten, hoe dan ook geringe bewijswaarde hebben.

Ook uit de screenshots van de begrafenis van verzoekers vader kan niet worden afgeleid dat de overleden persoon, die overigens bedekt lijkt met een laken, verzoekers vader betreft. Verzoeker toont met deze screenshots geenszins aan dat zijn vader overleden is, laat staan in welke omstandigheden dit gebeurde. Wat betreft de foto van verzoeker, zijn broer B. en zijn vader, kan niet worden nagegaan wie de personen zijn die zijn afgebeeld op deze foto, noch wat hun verwantschap is met verzoeker. Te dezen dient nog benadrukt dat uit een eenvoudige en ongedateerde foto geenszins kan de omstandigheden en context worden afgeleid. Tot slot dient er nog op gewezen dat documenten gepaard dienen te gaan met overtuigende en geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is, gelet op wat voorafgaat.

10. In het verzoekschrift en de aanvullende nota van 21 oktober 2024 verwijst verzoeker naar landeninformatie over de situatie in Afghanistan en de risico's bij terugkeer uit Europa, alsook naar rechtspraak van onder meer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker verwijst naar zijn verblijf in België en integratie en voert aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging koestert. Verzoeker legt bij de aanvullende nota stukken neer aangaande de omstandigheden van zijn verblijf in België.

10.1. Uit het geheel van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, blijkt heden niet dat in het algemeen of op het eerste zicht kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf in Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA "*Country guidance: Afghanistan*" van mei 2024, p. 57-61).

Bijgevolg dient verzoeker te concretiseren dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

10.2. Verzoeker onderlijnt in het verzoekschrift dat er geen vragen over een vrees omwille van verwestering werden gesteld. Hij wijst erop dat, aangezien hij een jongeman is, hier kan werken en geld verdienen en vrij evolueren, het noodzakelijk is om dit element te onderzoeken.

De Raad wijst erop dat het in de eerste plaats aan verzoeker is om de nodige elementen aan te brengen, dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het onderhoud te sturen.

De bewijslast ligt in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf. Verzoeker maakte echter geen vrees omwille van zijn verblijf en mentaliteit in België kenbaar, zodat niet kan worden verwacht dat verweerder verzoeker zou bevragen over een eventuele vrees dienaangaande. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en onderzoeksdaten te stellen.

Uit de volgende pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat verweerder verzoekers mogelijke problemen bij terugkeer omwille van zijn verblijf in België/Europa heeft onderzocht:

*“Hoewel u **verwestersing** zelf niet opwierp als een element op basis waarvan u bij terugkeer naar Afghanistan vreest te worden vervolgd, dient er, naar aanleiding van het feit dat uw advocaat hier aan het einde van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS melding van maakt (CGVS p. 23-24), volledigheidshalve op gewezen te worden dat het feit dat er tal van zaken niet meer mogelijk zouden zijn onder het bewind van de taliban, waaronder uw kapsel, op geen enkele manier aantoont dat uw huidige levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Gezien u zelf aldus hieromtrent niets opwierp kunnen de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, die gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels, dan ook geen obstakel vormen op basis waarvan u niet zou kunnen aarden in Afghanistan noch uw leven er zou kunnen opnemen en uitbouwen.*

[...]

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestersing, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Hierbij dient er nog op gewezen dat verweerder in de aanvullende nota van 16 oktober 2024, ingevolge de update van de landeninformatie en analyse inzake de situatie voor terugkeerders uit Europa, tot dezelfde conclusie komt als in de bestreden beslissing.

De informatie waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift en de aanvullende nota van 21 oktober 2024 ligt in dezelfde lijn als de door verweerder gehanteerde informatie en is dan ook niet in staat de voormelde appreciatie te doen ombuigen.

Zo verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat hij eraan voorbij dat deze geen precedentenwerking heeft.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift en de aanvullende nota tot de loutere stelling dat hij geïntegreerd en verwesterd is. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit kan worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden vervolgd door de taliban. Het loutere gegeven dat verzoeker werkzaam was op de Belgische arbeidsmarkt en Nederlandse lessen volgt, zoals blijkt uit het door verzoeker neergelegde documenten (stukken 6-7, bij aanvullende nota van 21 oktober 2024), kan aantonen dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf, maar dit is, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf, werkzaamheden en notie van de Nederlandse taal bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in de voormelde terechte en pertinente motivering, die grondslag vindt in het administratief dossier, te ontkrachten of weerleggen, noch een gegronde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde aan te tonen.

Het voorgaande in acht genomen maakt verzoeker, een (minstens) tweeëntwintigjarige jongeman die drie jaar in België is, in Afghanistan is opgegroeid en bij zijn vertrek reeds meerderjarig was, niet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in Europa een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

12. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

13. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”* - vrije vertaling: *“Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15(b) Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.”*).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle beschikbare landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de

overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Uit de beschikbare landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeker verwijst naar de moeilijke situatie van zijn familie, maar toont hiermee geenszins concreet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Zo verzoeker in het verzoekschrift stelt dat verweerder geen zorg heeft getoond tijdens het persoonlijk onderhoud om verzoekers dossier qua economische situatie te onderzoeken, dient te worden benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om de door hem voorgehouden vrees/ernstige schade aan te brengen en aannemelijk te maken. Uit verzoekers verklaringen kan echter niet blijken dat hij in geval van terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

14. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsvername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsvername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41 en EUAA "Country Guidance Afghanistan" van mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Kapisa geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de EUAA "Country Guidance Afghanistan" van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door verweerder bij aanvullende nota van 16 oktober 2024. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend vijftientig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS